Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. BRKAN
fremsat den 4. februar 2026 [1]

**Forenede sager T-685/24 og T-686/24 [Jelgratz og Buchgint]** [i]

**A (T-685/24)**
**B (T-686/24)**
**mod**
**Hauptzollamt**

(anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Berlin-Brandenburg (domstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i Berlin-Brandenburg, Tyskland))

»Præjudiciel forelæggelse – punktafgifter – direktiv 2008/118/EF – direktiv (EU) 2020/262 – varer anskaffet af en privatperson og transporteret fra en medlemsstat til en anden – varer beregnet til privatpersonens eget brug – begreb – national praksis, der udelukker varer, der er anskaffet med henblik på gratis videregivelse til en anden person, fra dette begreb«

## Indledning

1. Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 32 i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009, L 9, s. 12) og artikel 32 i Rådets direktiv (EU) 2020/262 af 19. december 2019 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (EUT 2020, L 58, s. 4).

2. Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med to tvister mellem henholdsvis A og B på den ene side og Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (hovedtoldkontoret i Frankfurt an der Oder, Tyskland, herefter »afgiftsmyndigheden«) på den anden side vedrørende betaling af tobaksafgift i forbindelse med cigaretter og anden forarbejdet tobak, som disse personer transporterede fra Polen til Tyskland. Denne afgift, der blev indført ved Tabaksteuergesetz (lov om tobaksafgift), omfatter i sidstnævnte medlemsstat en punktafgift på bl.a. forarbejdede tobaksvarer.

[1] – Originalsprog: fransk.

[i] De foreliggende sagers navne er vedtagne navne. De svarer ikke til navnene på parter i sagerne.

## Retsforskrifter

### *EU-retten*

3. I de foreliggende sager er navnlig artikel 32 og 33 i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 relevante.

### *Gældende national lovgivning*

4. § 39, stk. 2, i Tabaksteuerverordnung (bekendtgørelse om tobaksafgift, herefter »TabStV«) både i den affattelse, der var gældende fra den 1. juli 2021 til den 28. oktober 2022, og i den, der var gældende fra den 29. oktober 2022, bestemmer:

»Videregivelse af tobaksvarer, også hvor denne sker vederlagsfrit, betragtes uafhængigt af den transporterede mængde ikke som sket til eget brug i henhold til § 22 [i loven om tobaksafgift].«

## Hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

### *Sag T-685/24*

5. Den 6. august 2022 blev A kontrolleret af toldmyndighederne, da han ankom i sin bil fra Polen til Tyskland. Toldmyndighederne konstaterede, at han transporterede 800 cigaretter med polsk banderole. A oplyste, at han transporterede cigaretterne til en bekendt, og at han selv var ikke-ryger. Toldmyndighederne fastsatte derefter en tobaksafgift på 144,17 EUR og beslaglagde cigaretterne, som ifølge A havde en værdi på 135,83 EUR.

6. I forbindelse med den sag, der er anlagt ved den forelæggende ret til prøvelse af denne afgiftsansættelse, har A bl.a. gjort gældende, at han købte de beslaglagte cigaretter for sin far, som bor i Tyskland, og at de følgelig skal anses for at være købt til faderens »eget brug«. Som svar på dette argument har afgiftsmyndigheden gjort gældende, at de omhandlede cigaretter i henhold til § 39 i TabStV blev indført i Tyskland til erhvervsmæssige formål, eftersom de ikke var bestemt til at ryges af A. Disse cigaretter er således ikke fritaget for punktafgift.

7. På denne baggrund har Finanzgericht Berlin-Brandenburg (domstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i Berlin-Brandenburg, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 32 i [direktiv 2008/118] fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national fortolkning, ifølge hvilken »eget brug« ved anskaffelse af tobaksvarer til videregivelse til en anden person, selv om en sådan videregivelse sker vederlagsfrit, uafhængigt af den transporterede mængde er udelukket?

2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende:

Skal artikel 32 i [direktiv 2008/118] fortolkes således, at begrebet »eget brug« under hensyntagen til de øvrige kriterier – navnlig mængdekriteriet – omfatter gaver til nære pårørende, men ikke gaver til andre personer?«

### *Sag T-686/24*

8. Den 27. april 2023 kontrollerede toldmyndighederne B, der kom fra Polen, i forbindelse med en kontrol ved den tyske grænse. Ved denne lejlighed erklærede B, at han transporterede to kartoner cigaretter og en karton opvarmet tobak (Heets) med polske banderoler. B erklærede navnlig, at de to kartoner cigaretter var til eget brug, mens den opvarmede tobak var til hans datter. Toldmyndighederne beslaglagde kartonen med opvarmet tobak (Heets), og B blev pålagt en tobaksafgift på 28,63 EUR.

9. I forbindelse med sagen for den forelæggende ret har B anfægtet de foranstaltninger, der er truffet over for ham. Ifølge skatte- og afgiftsmyndigheden er der ikke grundlag for at fritage cigaretter for betaling af punktafgift. For så vidt som B havde til hensigt at forære sin datter kartonen med Heets, kunne denne navnlig ikke i henhold til § 39 i TabStV anses for at være indført i Tyskland til B.s »eget brug«.

10. På denne baggrund har Finanzgericht Berlin-Brandenburg (domstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i Berlin-Brandenburg) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 32 i [direktiv 2020/262] fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national fortolkning, ifølge hvilken »eget brug« ved anskaffelsen af tobaksvarer til videregivelse til en anden person, selv om en sådan videregivelse sker vederlagsfrit, uafhængigt af den transporterede mængde er udelukket?

2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende:

Skal artikel 32 i direktiv 2020/262 fortolkes således, at begrebet »eget brug« under hensyntagen til de øvrige kriterier – navnlig mængdekriteriet – omfatter gaver til nære pårørende, men ikke gaver til andre personer?«

11. Under sagen for Retten har den tyske og den svenske regering samt Europa-Kommissionen fremsat bemærkninger.

## Bedømmelse

### *Det første spørgsmål*

12. Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 32 i direktiv 2008/118 og artikel 32 i direktiv 2020/262 er til hinder for en national lovgivning, hvorefter begrebet »eget brug« ikke omfatter en privatpersons anskaffelse af forarbejdede tobaksvarer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til en tredjemand i en anden medlemsstat, uanset hvor stor en mængde af de nævnte varer der videregives.

#### *Indledende bemærkninger*

13. For at fortolke artikel 32 i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 med henblik på at besvare det første spørgsmål er det nødvendigt med flere indledende bemærkninger.

14. Henset til oplysningerne i forelæggelsesafgørelserne finder direktiv 2008/118 for det første tidsmæssig anvendelse på omstændighederne i sag T-685/24, hvor de faktiske omstændigheder fandt sted i august 2022[2]. Direktiv 2020/262 finder anvendelse på omstændighederne i sag T-686/24, hvor de faktiske omstændigheder fandt sted i april 2023[3]. Selv om artikel 32 i direktiv 2020/262 ikke har nøjagtig den samme ordlyd, svarer den i det væsentlige til artikel 32 i direktiv 2008/118[4]. På samme måde er de bestemmelser i disse to direktiver, der er nyttige ved fortolkningen af begrebet »eget brug«, ligesom de formål, der forfølges med disse direktiver, i det væsentlige ens. De to sager kan derfor behandles samlet.

15. For det andet vedrører hovedsagerne varer fremstillet af forarbejdet tobak[5], som er »punktafgiftspligtige varer« på grundlag af artikel 1, stk. 1, litra c), i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262[6]. I det foreliggende tilfælde er tobaksvarer, der er overgået til forbrug i en medlemsstat, blevet anskaffet i denne medlemsstat og flyttet til en anden medlemsstats område. Det følger heraf, at omstændighederne i hovedsagerne henhører under bestemmelserne i kapitel V i direktiv 2008/118 med overskriften »Punktafgiftspligtige varers bevægelse efter overgang til forbrug og beskatning heraf« og i kapitel V i direktiv 2020/262 med overskriften »Punktafgiftspligtige varers bevægelse efter overgang til forbrug og beskatning heraf«. I hvert direktiv fastsætter disse kapitler tre forskellige ordninger, nemlig ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner*, ordningen for *varer, der oplægges til erhvervsmæssige formål i en anden medlemsstat for at blive leveret eller anvendt der*, og ordningen for *fjernsalg*.

16. Ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* fastsætter, at punktafgiften forfalder i den medlemsstat, hvor de punktafgiftspligtige varer anskaffes. For at være omfattet af denne ordning kræves det i henhold til artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, at tre betingelser er opfyldt. For det første skal punktafgiftspligtige varer anskaffes af en privatperson, for det andet skal disse varer transporteres fra en medlemsstat til en anden af den samme privatperson, og for det tredje skal de nævnte varer være anskaffet til den pågældende privatpersons »eget brug«. Ifølge retspraksis skal disse tre betingelser, som allerede var fastsat i artikel 8 i direktiv 92/12/EØF[7], gøre det muligt at fastslå den strengt personlige karakter af opbevaringen af punktafgiftspligtige varer, som er anskaffet i én medlemsstat og derefter transporteret til en anden medlemsstat[8].

17. I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret konstateret, at det er ubestridt, at de to første betingelser er opfyldt. Det står således tilbage at undersøge, om den tredje betingelse om »eget brug« foretaget af den privatperson, der har anskaffet punktafgiftspligtige varer, ligeledes

[2] – I henhold til artikel 47 i direktiv 2008/118 blev direktiv 92/12/EØF ophævet med virkning fra den 1.4.2010.

[3] – I henhold til artikel 56 i direktiv 2020/262 blev direktiv 2008/118 ophævet med virkning fra den 13.2.2023.

[4] – Der er navnlig to mindre forskelle mellem artikel 32 i direktiv 2008/118 og artikel 32 i direktiv 2020/262. Det franske udtryk »par lui-même« i direktivet fra 2008 erstattes af »par ce particulier« i direktivet fra 2020. [O.a.: Begge udtryk er oversat til »selv« i den danske sprogudgave.] Desuden er der en ændring i ordrækkefølgen i artikel 32, stk. 3.

[5] – Når udtrykket »tobaksvarer« anvendes i dette forslag til afgørelse, skal det forstås som »forarbejdet tobak« som defineret i artikel 2 i Rådets direktiv 2011/64/EU af 21.6.2011 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (EUT 2011, L 176, s. 24).

[6] – De omtvistede varer i sag T-686/24 er stykker af »opvarmet tobak«. I den sag, der gav anledning til f6 Cigarettenfabrik-dommen, fastslog Domstolen med forbehold for den efterprøvelse, som det påhvilede den nationale ret at foretage, at sådanne tobaksvarer var omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/118 som »røgtobak« som omhandlet i artikel 5 i direktiv 2011/64 (dom af 14.3.2024, f6 Cigarettenfabrik, C-336/22, EU:C:2024:226, præmis 29-34).

[7] – Domstolen har fastslået, at artikel 32-34 i direktiv 2008/118 ikke medfører væsentlige ændringer af artikel 7-9 i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25.2.1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT 1992, L 76, s. 1), men gentager og præciserer indholdet af disse artikler (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Metro Cash & Carry Danmark, C-315/12, EU:C:2013:503, præmis 42), således at retspraksis vedrørende direktiv 92/12 ligeledes finder anvendelse på direktiv 2008/118 (dom af 9.6.2022, IMPERIAL TOBACCO BULGARIA, C-55/21, EU:C:2022:459, præmis 37).

[8] – Dom af 2.4.1998, EMU Tabac m.fl. (C-296/95, EU:C:1998:152, præmis 26), og af 23.11.2006, Joustra (C-5/05, EU:C:2006:733, præmis 33).

kan være opfyldt. Denne kvalificering af varer, der er anskaffet til »eget brug«, er afgørende, for så vidt som varer, som en privatperson har anskaffet til andre formål end til eget brug, henhører under den ordning for *oplægning til erhvervsmæssige formål*, der er fastsat i direktiv 2008/118, eller den ordning for *levering til erhvervsmæssige formål*, der er fastsat i direktiv 2020/262 [9]. Men i henhold til artikel 33, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 pålægges punktafgiftspligtige varer, der er omfattet af ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål*, punktafgifter i bestemmelsesmedlemsstaten, når de oplægges eller leveres til erhvervsmæssige formål.

18. For det tredje fastslog Domstolen i forbindelse med fortolkningen af bestemmelserne om *anskaffelser foretaget af privatpersoner* i den sag, der gav anledning til Joustra-dommen, at betingelsen om privatpersoners »eget brug« kræver, at »varerne er bestemt til privat brug for den person, der har erhvervet dem, og at den derfor udelukker de varer, der er anskaffet af en privatperson til andre privatpersoners brug« [10]. Det skal understreges, at denne fortolkning blev foretaget under faktiske omstændigheder, hvor en privatperson, der i en medlemsstat har erhvervet en meget stor mængde punktafgiftspligtige varer (nemlig vin) [11] til eget brug og til tredjemands brug, fik betaling for den del, der ikke var bestemt til hans private brug, af de nævnte tredjemænd.

19. Disse faktiske omstændigheder i Joustra-sagen adskiller sig væsentligt fra hovedsagerne, der er kendetegnet ved anskaffelser foretaget af en privatperson med henblik på vederlagsfri videregivelse til tredjemand, der er familiemedlemmer til køberen, og hvor mængderne af tobaksvarer, der flyttes fra en medlemsstat til en anden, ikke overstiger de vejledende mængder, der er fastsat i artikel 32, stk. 3, litra a), i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262. Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret således oplyst, om den fortolkning af begrebet en privatpersons »eget brug«, som Domstolen anlagde i Joustra-dommen, også skal anvendes i de sager, der er indbragt for den.

20. For at besvare dette spørgsmål fra den forelæggende ret skal det først afgøres, hvorvidt begrebet »eget brug« som omhandlet i artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, der skal fortolkes ensartet på alle medlemsstaters område.

*Begrebet »eget brug« som et selvstændigt EU-retligt begreb*

21. I den sag, der gav anledning til EMU Tabac-dommen, fastslog Domstolen, at ordlyden af artikel 8 i direktiv 92/12 ikke indeholdt nogen udtrykkelig henvisning til de nationale retsordener [12]. Begreberne i denne bestemmelse, dvs. begreberne »privatpersoner«, »eget brug« og »som de selv medfører«, udgør derfor selvstændige EU-retlige begreber, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af deres betydning og rækkevidde, og således normalt i hele Den Europæiske Union skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning [13].

[9] – Om sammenhængen mellem ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* og ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål* jf. dette forslag til afgørelses punkt 32.

[10] – Dom af 23.11.2006, Joustra (C-5/05, EU:C:2006:733, præmis 35).

[11] – Den samlede mængde vin, som privatpersonen anskaffede i Joustra-sagen, oversteg i væsentlig grad de vejledende mængder, der er fastsat i artikel 9, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 92/12.

[12] – Dom af 2.4.1998, EMU Tabac m.fl. (C-296/95, EU:C:1998:152, præmis 30).

[13] – Jf. i denne retning dom af 7.8.2018, Bichat m.fl. (C-61/17, C-62/17 og C-72/17, EU:C:2018:653, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

22. Det skal påpeges, at ordlyden af artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 i det væsentlige svarer til ordlyden af artikel 8 i direktiv 92/12. I direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 tilføjede lovgiver ganske vist et stk. 2 til artikel 32, som ikke fremgik af artikel 8 i direktiv 92/12. Ifølge artikel 32, stk. 2, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 skal medlemsstaterne *ved fastslåelse af*, hvorvidt de i stk. 1 omhandlede punktafgiftspligtige varer er bestemt til *en privatpersons eget brug*, bl.a. tage hensyn til de elementer, der er nævnt i artikel 32, stk. 2, litra a)-e), i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262. Tilføjelsen af dette stk. 2 kan imidlertid ikke anses for at være en udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret, der kan forhindre Retten i at give ordlyden af artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 en selvstændig og ensartet definition i henhold til EU-retten. Artikel 32, stk. 2, i de nævnte direktiver bestemmer nemlig ikke, at begrebet »eget brug« fastlægges i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning. Denne bestemmelse opstiller alene en ikke-udtømmende liste over kriterier, som medlemsstaterne skal tage hensyn til med henblik på at vurdere, om anskaffelsen af punktafgiftspligtige varer er omfattet af begrebet »eget brug«, som udgør et selvstændigt EU-retligt begreb.

23. Med henblik på at afgøre, om en punktafgiftspligtig vare er bestemt til en privatpersons eget brug, råder medlemsstaterne i forbindelse med anvendelsen af det kriterium, der er fastsat i artikel 32, stk. 2, litra e), i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 om mængden af punktafgiftspligtige varer, ganske vist over en vis skønsmargen. Ved anvendelsen af dette kvantitative kriterium bestemmer artikel 32, stk. 3, nemlig, at medlemsstaterne kun kan opstille vejledende mængder som bevis, idet det præciseres, at disse mængder for tobak *ikke må være lavere* end 800 stk. for cigaretter og 1,0 kg for røgtobak. Det følger af denne fleksibilitet, der er tilladt i henhold til direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, at kvalificeringen af en privatpersons anskaffelse til eget brug kan variere fra medlemsstat til medlemsstat.

24. Eftersom artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 imidlertid ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dets betydning og rækkevidde, kan fortolkningen af begrebet »eget brug« som sådan ikke variere fra medlemsstat til medlemsstat. Hvis medlemsstaterne f.eks. havde en skønsmargen til at afgøre, om en privatpersons anskaffelse af punktafgiftspligtige varer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til tredjemand i en anden medlemsstat udgør en privatpersons anskaffelse til »eget brug«, ville der være risiko for forskelle i anvendelsen af dette begreb, som kunne stride mod kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten.

*Fortolkningen af begrebet »eget brug«*

25. Det følger af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd og de mål, den forfølger, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til EU-rettens bestemmelser som helhed. En EU-retlig bestemmelses tilblivelseshistorie kan ligeledes give relevante elementer med henblik på dens fortolkning [14].

[14] – Dom af 10.12.2018, Wightman m.fl. (C-621/18, EU:C:2018:999, præmis 47), og af 11.11.2025, Danmark mod Parlamentet og Rådet (Passende mindstelønninger) (C-19/23, EU:C:2025:865, præmis 106).

– *Ordlydsfortolkning*

26. Visse sprogversioner af artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, hvoraf den engelske (»own use«), den italienske (»uso personale«), den spanske (»uso propio«), den portugisiske (»uso pessoal«), den slovenske (»lastno uporabo«) og den kroatiske (»vlastitu uporabu«) sprogversion anvender udtryk, hvorefter punktafgiftspligtige varer skal anvendes personligt af den privatperson, der anskaffer dem.

27. Andre sprogversioner anvender udtryk, hvorefter det ikke kan udelukkes, at punktafgiftspligtige varer kan anvendes af en anden person end den privatperson, der har anskaffet dem. Dette er bl.a. tilfældet for den franske (»besoins propres«), den tyske (»Eigenbedarf«) og den nederlandske (»eigen behoeften«) sprogversion. Disse udtryk kunne faktisk i et vist omfang give mulighed for, at anvendelse til »eget brug« kunne omfatte visse anskaffelser af varer foretaget med henblik på vederlagsfri videregivelse til tredjemand.

28. Ordlyden af artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 gør det således ikke muligt entydigt at afgøre, om begrebet »eget brug« nødvendigvis kræver, at den privatperson, der har anskaffet tobaksvarer i en anden medlemsstat, selv anvender dem.

– *Fortolkning ud fra sammenhængen*

29. Det skal undersøges, om den sammenhæng, hvori begrebet »eget brug« indgår, kan give indikationer med henblik på at fastslå, om dette begreb skal fortolkes således, at det omfatter tobaksvarer, som en privatperson har anskaffet med henblik på vederlagsfri videregivelse til tredjemand.

30. Når produkter, der allerede er overgået til forbrug i en medlemsstat, flyttes til en anden medlemsstat, er der i kapitel V i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 fastsat tre forskellige ordninger: ordningen, der finder anvendelse på *anskaffelser foretaget af privatpersoner* i henhold til artikel 32 i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, ordningen, der finder anvendelse på *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål* i henhold til artikel 33 og 34 i direktiv 2008/118 og artikel 32-43 i direktiv 2020/262, og ordningen, der finder anvendelse på *fjernsalg* i henhold til artikel 36 i direktiv 2008/118 og til artikel 44 i direktiv 2020/262.

31. For det første finder ordningen med *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål* ikke anvendelse, når punktafgiftspligtige varer er omfattet af *fjernsalgsordningen*.

32. Hvad for det andet angår forholdet mellem ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* og ordningen for *oplægning til erhvervsmæssige formål*, der var fastsat i direktiv 92/12, havde generaladvokat Jacobs i sit forslag til afgørelse i Joustra-sagen fastslået, at »varer, som en privatperson anskaffer til eget brug, og varer, som oplægges til erhvervsmæssige formål, gensidigt udelukker hinanden«[15]. Tilsvarende fastslog Domstolen i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Metro Cash & Carry Danmark, at »varer, der ikke er bestemt til privat brug, nødvendigvis skal anses for at være bestemt til erhvervsmæssige formål«[16]. Dette gensidige udelukkelsesforhold mellem ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* og ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål* fremgår ligeledes af udviklingen inden for lovgivningen. I overensstemmelse med artikel 33, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2008/118 og

[15] – Generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse Joustra (C-5/05, EU:C:2005:737, punkt 62).

[16] – Dom af 18.7.2013, Metro Cash & Carry Danmark (C-315/12, EU:C:2013:503, præmis 45).

artikel 33, stk. 2, i direktiv 2020/262 finder ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål* nemlig ikke anvendelse, når de punktafgiftspligtige varer er omfattet af ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner*, der er fastsat i de nævnte direktivers artikel 32, stk. 1. Når varer erhverves af en privatperson i en medlemsstat, henhører alle varer, som ikke er anskaffet til »eget brug«, således under ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål*. Den omstændighed, at overskriften på sidstnævnte ordning vedrører *erhvervsmæssige formål*, indebærer ikke, at en privatpersons vederlagsfrie videregivelse af punktafgiftspligtige varer til tredjemand automatisk er udelukket fra ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål*. Det er nemlig kun, hvis en sådan vederlagsfri videregivelse til tredjemand anses for en situation, der henhører under køberens »eget brug«, at ordningen for *oplægning eller levering til erhvervsmæssige formål* ikke finder anvendelse.

33. Med henblik på at afgøre, om begrebet »eget brug« omfatter en privatpersons anskaffelse af punktafgiftspligtige varer, der er bestemt til vederlagsfrit at blive videregivet til tredjemand, i forbindelse med en fortolkning ud fra sammenhængen, viser det sig i denne henseende, at undersøgelsen af de kriterier, der er fastsat i artikel 32, stk. 2, i direktiv 2008/118 og 2020/262, ikke gør det muligt at drage en entydig konklusion om rækkevidden af dette begreb. Blandt disse kriterier, som medlemsstaterne skal anvende til at fastslå, om punktafgiftspligtige varer er bestemt til en privatpersons »eget brug«, gør de kriterier, der er fastsat i artikel 32, stk. 2, litra a)-d), på grund af deres generelle og upræcise karakter det nemlig ikke muligt entydigt at afgøre, om en privatpersons vederlagsfrie videregivelse af sådanne varer til tredjemand er omfattet af dette begreb. Hvad ligeledes angår de vejledende mængder, der er nævnt i de pågældende direktivers artikel 32, stk. 3[17], er der intet, der gør det muligt at fastslå, at disse mængder, som i øvrigt er relativt store, er blevet fastsat under hensyntagen til køberens rent personlige brug af disse varer, eller om der er tale om mængder, over hvilke der er en risiko for, at køberen videregiver disse varer til tredjemand mod vederlag.

34. For så vidt som fortolkningen ud fra sammenhængen ikke er entydig, undersøger jeg tilblivelseshistorien for og udviklingen i ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner*.

– *Baggrunden for og udviklingen i ordningen for anskaffelser foretaget af privatpersoner*

35. Indledningsvis nævnes, at Kommissionen i sit forslag, der førte til vedtagelsen af direktiv 92/12, ikke havde foreslået at indføre en ordning for *anskaffelser foretaget af privatpersoner*[18]. Som følge af den manglende reelle harmonisering af punktafgiftssatserne havde medlemsstaterne nemlig anmodet om, at denne ordning blev indført i dette direktivs artikel 8 med henblik på at gøre omsætningen af punktafgiftspligtige varer betinget af, at de tre betingelser, der er nævnt i dette forslag til afgørelses punkt 16, er opfyldt[19].

[17] – De vejledende mængder i artikel 32, stk. 3, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 vedrører anvendelsen af kriteriet om mængden af punktafgiftspligtige varer, der er fastsat i artikel 32, stk. 2, litra e). Der er tale om mængder, over hvilke medlemsstaterne ved afkræftelig formodning kan antage, at en vare, som en privatperson har anskaffet, ikke er bestemt til vedkommendes »eget brug«.

[18] – Forslag til Rådets direktiv om den generelle ordning og om oplægning og omsætning af afgiftspligtige varer KOM(90) 431 endelig (EFT 1990, C 322, s. 1).

[19] – Jf. i denne retning Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om anvendelsen af artikel 7 til 10 i direktiv 92/12/EØF af 24.4.2004 (KOM(2004) 227 endelig), som var bilagt et forslag til ændring af direktiv 92/12 (herefter »Kommissionens rapport fra 2004«), særligt punkt 3.4.2.

36. Det fremgår af forarbejderne til direktiv 2008/118 [20] og direktiv 2020/262, at som følge af den manglende harmonisering af punktafgiftssatserne er ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* en af de vigtigste kilder til bekymring for medlemsstaterne, navnlig dem, der anvender højere punktafgiftssatser end dem, der gælder i nabomedlemsstaterne [21].

37. I sit forslag fra 2008 foreslog Kommissionen at foretage flere væsentlige ændringer i ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* [22]. På trods af visse medlemsstaters ønske om at anlægge en restriktiv fortolkning af princippet om den frie bevægelighed for varer, som privatpersoner har anskaffet [23], foreslog Kommissionen nærmere bestemt, at alle punktafgiftspligtige varer kunne sendes af en privatperson til en anden privatperson uden direkte eller indirekte modydelse. Det fremgår således af dette forslag, at Kommissionen hældede mod at antage, at begrebet »eget brug« skulle forstås således, at det omfatter anskaffelser foretaget af en privatperson med henblik på vederlagsfri videregivelse til tredjemand. Desuden foreslog Kommissionen også muligheden af, at andre punktafgiftspligtige varer end tobaksvarer kunne anskaffes af en privatperson på vegne af en anden privatperson. Endvidere foreslog Kommissionen at fjerne medlemsstaternes mulighed for at anvende vejledende mængder. Det må konstateres, at lovgiver ikke har medtaget nogen af disse forslag om ændring af ordningen for anskaffelser foretaget af privatpersoner i direktiv 2008/118. Det er således muligt, at lovgiver, henset til visse medlemsstaters ønske om at anlægge en streng fortolkning af denne ordning, ikke har ønsket at godkende Kommissionens tilgang, hvorefter vederlagsfrie videregivelser af varer mellem privatpersoner kan være omfattet af begrebet »eget brug«.

38. Hvad angår ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner* har Kommissionen i forbindelse med proceduren for vedtagelse af direktiv 2020/262 begrænset sig til rent redaktionelle ændringer [24], som for størstedelens vedkommende er blevet overtaget af lovgiver. Det kan nævnes, at Kommissionen i forbindelse med den procedure, der førte til vedtagelsen af direktiv 2020/262, valgte at indtage en holdning, der var i diametral modsætning til dens forslag fra 2008, eftersom den fandt, at begrebet »egne behov« udelukkende omfatter køberens personlige forbrug og således udelukker gaver til andre personer [25]. Selv om Kommissionens holdning har ændret sig over tid, synes lovgivers holdning således at have været konstant for så vidt angår ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner*, eftersom denne ordning ikke er blevet ændret væsentligt siden direktiv 92/12.

[20] – Hvad angår omsætning af punktafgiftspligtige varer efter overgang til forbrug henvises der i forslaget til direktiv om den generelle punktafgiftsordning af 26.2.2008 (KOM(2008) 78 endelig/2) (i det følgende benævnt »Kommissionens forslag fra 2008«), særligt s. 11, til Kommissionens rapport fra 2004, der nævnes i fodnote 19 i dette forslag til afgørelse.

[21] – For så vidt angår den procedure, der førte til vedtagelsen af direktiv 2008/118, jf. bl.a. Kommissionens rapport fra 2004, punkt 3.4.1.3. For så vidt angår den procedure, der førte til vedtagelsen af direktiv 2020/262, jf. bl.a. Generalsekretariatet for Rådet, dokument FISC 161, ECOFIN 279, IA 92 af 8.3.2019, punkt 6-8.

[22] – Kommissionens forslag fra 2008, særligt s. 33.

[23] – Kommissionens rapport fra 2004, særligt punkt 3.4.2 under overskriften »Ikke-erhvervsmæssige bevægelser« i punkt 3.4.1.2.

[24] – Forslag til Rådets direktiv om den generelle ordning for punktafgifter af 25.5.2018 (COM(2018) 346 final), særligt s. 50 og 51.

[25] – Kommissionens holdning findes i en erklæring, der er knyttet som bilag til protokollen for Rådets møde den 10.12.2019. Det skal i denne forbindelse påpeges, at det følger af retspraksis, at erklæringer, der er fremsat i forbindelse med det forberedende arbejde, der fører til vedtagelsen af et direktiv, ikke kan tjene som fortolkningsbidrag med hensyn til direktivet, når erklæringernes indhold ikke har fundet udtryk i den omtvistede bestemmelses ordlyd, og erklæringerne følgelig er uden retlig betydning (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, WEG Tevesstraße, C-449/19, EU:C:2020:1038, præmis 44).

– *Formålsfortolkning*

39. Direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 har til formål at indføre en generel harmoniseret ordning for punktafgifter med henblik på at sikre de pågældende varers frie bevægelighed og dermed et velfungerende indre marked [26]. Hvad angår ordningen for anskaffelser foretaget af privatpersoner fremgår det af 27. betragtning til direktiv 2008/118 og af 40. betragtning til direktiv 2020/262, at denne har til formål at gennemføre princippet for det indre marked. I denne henseende nævnes, således som det fremgår af punkt 35 i dette forslag til afgørelse, at denne ordning blev indført af lovgiver i direktiv 92/12 på grund af den manglende reelle harmonisering af punktafgiftssatserne med henblik på at underlægge omsætningen af punktafgiftspligtige varer overholdelsen af de tre betingelser, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 8, og som er gengivet i artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262.

40. Hvad angår direktiv 2008/118 fremgår det af retspraksis, at blandt de formål, der forfølges med dette direktiv, er bekæmpelsen af skattesvig, skatteunddragelse og eventuelt misbrug [27]. Dette er ligeledes et af de formål, der forfølges med direktiv 2020/262, hvilket gælder så meget desto mere, som det fremgår af 41. betragtning til nævnte direktiv, at medlemsstaternes punktafgiftsniveauer for bl.a. tobaksvarer varierer, og sådanne forskelle er i visse tilfælde betydelige. På den baggrund bør medlemsstaterne kunne begrænse risici, som muliggør skattesvig, skatteundgåelse eller skattemisbrug, der truer eller underminerer den offentlige orden eller beskyttelsen af menneskers liv og sundhed.

41. Hvad nærmere bestemt angår tobaksvarer henviser artikel 1, stk. 1, litra c), i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 til forarbejdet tobak, der er omfattet af direktiv 2011/64 [28]. Det fremgår imidlertid af anden betragtning til sidstnævnte direktiv, at Unionens afgiftslovgivning for så vidt angår tobaksvarer sikrer et velfungerende indre marked og samtidig et højt sundhedsbeskyttelsesniveau, jf. artikel 168 TEUF. Jeg er derfor af den opfattelse, at direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, for så vidt som de vedrører tobaksvarer, skal anses for at være omfattet af den afgiftslovgivning, der finder anvendelse på tobak.

42. Begrebet »eget brug« skal derfor fortolkes i lyset af formålene om bekæmpelse af skattesvig, skatteunddragelse og eventuelt misbrug samt beskyttelse af menneskers sundhed.

43. For det første kan en udvidende fortolkning af begrebet »eget brug«, som ville gøre det muligt for en privatperson at købe tobaksvarer i en medlemsstat, der anvender en lav punktafgiftssats på disse varer (købsmedlemsstaten), med henblik på efterfølgende vederlagsfrit at videregive dem til en tredjemand med bopæl i en anden medlemsstat, der anvender højere punktafgiftssatser (bestemmelsesmedlemsstaten), fremme skatteunddragelse og skattesvig eller skattemisbrug.

[26] – Jf. i denne retning og analogt dom af 13.1.2022, MONO (C-326/20, EU:C:2022:7, præmis 28).

[27] – Jf. i denne retning dom af 29.6.2017, Kommissionen mod Portugal (C-126/15, EU:C:2017:504, præmis 59), af 10.6.2021, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Uskyldig medhjælper) (C-279/19, EU:C:2021:473, præmis 31), og af 9.6.2022, IMPERIAL TOBACCO BULGARIA (C-55/21, EU:C:2022:459, præmis 55).

[28] – Artikel 1, stk. 1, litra c), i direktiv 2008/118 henviser til Rådets direktiv 95/59/EF af 27.11.1995 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (EFT 1995, L 291, s. 40), Rådets direktiv 92/79/EØF af 19.10.1992 om indbyrdes tilnærmelse af cigaretafgifterne (EFT 1992, L 316, s. 8) og Rådets direktiv 92/80/EØF af 19.10.1992 om indbyrdes tilnærmelse af afgifterne på andre former for forarbejdet tobak end cigaretter (EFT 1992, L 316, s. 10), som i henhold til artikel 21, første afsnit, i direktiv 2011/64 er blevet ophævet ved dette direktiv. Artikel 21, stk. 2, i direktiv 2011/64 præciserer, at henvisninger til de ophævede direktiver anses for henvisninger til direktiv 2011/64.

44. Det skal i denne forbindelse erindres, at Domstolen har fastslået, at cigaretmarkedet egner sig særlig godt til at organisere en ulovlig handel [29]. Muligheden for at drage fordel af den ordning, der er fastsat i artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, på grundlag af en simpel påstand fra den privatperson, der har anskaffet tobaksvarerne, om, at disse varer er bestemt til vederlagsfrit at blive videregivet til en tredjemand i bestemmelsesmedlemsstaten, indebærer imidlertid en risiko for ikke blot skatteunddragelse eller skattesvig, men også for skattemisbrug.

45. På den ene side findes der navnlig for så vidt angår en privatpersons videregivelse af tobaksvarer til en tredjemand, som ikke er dennes ægtefælle eller et familiemedlem, som den pågældende har forsørgerpligt over for, en ikke ubetydelig risiko for, at disse videregivelser bliver genstand for en direkte eller indirekte modydelse. I betragtning af omfanget af tobaksstrømme, der flyttes af privatpersoner fra købsmedlemsstater, hvor der opkræves lave punktafgifter, til medlemsstater, hvor der opkræves højere punktafgifter [30], som den tyske regering påpeger i sine bemærkninger, er de nationale myndigheder ikke i stand til at kontrollere de finansielle strømme mellem købere og personer, til hvem videregivelsen af tobaksvarer sker. En privatpersons anskaffelse af tobaksvarer i en medlemsstat, som i en anden medlemsstat er genstand for en direkte eller indirekte modydelse fra den tredjemand, til hvem de nævnte varer er blevet videregivet, tilsidesætter imidlertid betingelserne i artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, uanset hvor stor en mængde tobaksvarer der er blevet videregivet. En sådan praksis, der kan sidestilles med en privatpersons anskaffelse af tobaksvarer »på vegne af« en anden privatperson, tilsidesætter nemlig på den ene side kravet om anskaffelse til »eget brug« og på den anden side kravet om, at transporten skal foretages af den pågældende privatperson selv. En sådan praksis udgør derfor skatteunddragelse eller skattesvig.

46. På den anden side kan det ganske vist med rette antages, at en privatpersons videregivelse af tobaksvarer til sin ægtefælle eller et familiemedlem, som han har forsørgerpligt over for, kan ske vederlagsfrit. Hvis behovene hos privatpersonens ægtefælle og dennes familiemedlemmer, som den pågældende har forsørgerpligt over for, blev anset for at henhøre under denne privatpersons »eget brug«, ville dette imidlertid medføre en ikke ubetydelig risiko for skattemisbrug. En borger kan nemlig påberåbe sig en sådan fortolkning for at begrunde retten til at flytte mængder af cigaretter, der væsentligt overstiger de vejledende mængder, der er fastsat i artikel 32, stk. 3, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, fra en medlemsstat til en anden. Denne risiko for skattemisbrug er så meget desto større, som de ovennævnte vejledende mængder ikke er underlagt nogen tidsbegrænsning. Den samme privatperson, der har en ægtefælle og to direkte efterkommere, som den pågældende har forsørgerpligt over for, kan således i løbet af nogle dage flytte mindst 3 200 cigaretter fra en medlemsstat til en anden til »eget brug« [31]. Hvis det i et sådant tilfælde antages, at den privatperson, der anskaffer cigaretterne, er ryger, er det ikke mindre end 2 400 cigaretter, som denne privatperson anskaffer i en købsmedlemsstat med henblik på, at de rent faktisk skal anvendes af andre end ham i en bestemmelsesmedlemsstat. En sådan praksis er, henset til den mængde tobak, der flyttes fra en medlemsstat til en anden, udtryk for misbrug. Da det i øvrigt ikke er muligt for de nationale myndigheder at kontrollere, at videregivelsen sker vederlagsfrit for privatpersonens ægtefælle eller et familiemedlem, som den pågældende har forsørgerpligt over for, kan risikoen for skattesvig heller ikke udelukkes.

[29] – Dom af 13.12.2007, BATIG (C-374/06, EU:C:2007:788, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

[30] – Jf. punkt 47 i dette forslag til afgørelse.

[31] – Den første dag kan han f.eks. påberåbe sig et rent personligt brug som begrundelse for flytningen af 800 cigaretter. Et par dage senere kan han påberåbe sig sin ægtefælles behov for flytningen af en yderligere mængde på 800 cigaretter, derefter nogle dage senere en yderligere mængde på 800 cigaretter til et barn, som han har forsørgerpligt over for, og nogle dage senere igen en ny mængde på 800 cigaretter til sit andet barn, som han har forsørgerpligt over for.

47. Desuden er de borgere, der anvender den ordning, der er fastsat i artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, ikke underlagt særlige formaliteter, når de anvender denne ordning. I en nylig undersøgelse, der er udarbejdet for Kommissionen, bl.a. på grund af den ringe sandsynlighed for, at privatpersoner kontrolleres under deres rejser, er der konstateret misbrug af denne ordning, nærmere bestemt hvad angår de mængder tobak, der er blevet flyttet af privatpersoner fra medlemsstater, hvor der opkræves lave punktafgifter, til bestemmelsesmedlemsstater med højere satser [32]. Selv om de talmæssige skøn nødvendigvis er upræcise, fortjener flere tal i denne undersøgelse at blive nævnt [33]. I Tyskland blev privatpersoners køb i andre medlemsstater f.eks. i 2023 anslået til 10,5 mia. cigaretter og 4 000 ton fintskåret tobak, hvilket ville have udgjort ca. 15,9% af det indenlandske forbrug af cigaretter og ca. 16% af det indenlandske forbrug af fintskåret tobak, hvilket ville have medført et tab af indtægter fra punktafgifter og meromsætningsafgift (moms) på ca. 2,8 mia. EUR. Blandt medlemsstaterne havde Frankrig, hvor ca. 23,4% af det indenlandske cigaretforbrug og ca. 65% af det indenlandske forbrug af fintskåret tobak stammede fra privatpersoners køb i andre medlemsstater, i 2023 oplevet et tab af indtægter fra punktafgifter og moms, der blev anslået til ca. 4,5 mia. EUR. Hertil kommer, at strømmen af cigaretter fra andre medlemsstater til det indenlandske forbrug samme år udgjorde ca. 28,6% i Finland, ca. 24,8% i Nederlandene, ca. 23,5% i Danmark og ca. 22,7% i Irland, hvilket ligeledes indebærer betydelige indtægtstab for disse medlemsstater.

48. I lyset af formålet om at bekæmpe skatteunddragelse samt skattesvig og skattemisbrug kan begrebet »eget brug« efter min opfattelse således ikke omfatte en privatpersons anskaffelse af tobaksvarer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til tredjemand, uanset hvor stor en mængde tobak der anskaffes.

49. For det andet påpeges, at det følger af retspraksis, at formålet om beskyttelse af sundheden må tillægges større vægt end økonomiske interesser, idet betydningen af dette formål kan begrunde selv betydelige negative økonomiske konsekvenser [34]. Hvad angår risikoen for menneskers sundhed som følge af tobaksforbrug har Domstolen allerede fastslået, at udsættelse for tobaksrøg er årsag til dødsfald, sygdom og invaliditet [35]. Hvad angår tobaksvarer er Domstolen desuden af den opfattelse, at skattelovgivningen udgør et vigtigt og effektivt middel til at bekæmpe forbruget af disse produkter og følgelig til beskyttelse af den offentlige sundhed [36].

50. En udvidende fortolkning af begrebet »eget brug«, der går videre end den rent personlige anvendelse af tobaksvarer, som foretages af en privatperson, der har anskaffet dem i en købsmedlemsstat, der anvender lave punktafgiftssatser, og som transporterer dem til en bestemmelsesmedlemsstat, der anvender højere punktafgiftssatser, udgør en betydelig risiko for effektiviteten af bestemmelsesmedlemsstatens afgiftspolitik vedrørende tobaksvarer og dermed for dens politik til beskyttelse af folkesundheden.

[32] – Europa-Kommissionen, Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunion, *Study on the impact analysis of a review of tobacco taxation rules, Update with recent market and regulatory developments*: final report, bind 1, juni 2025, særligt s. 20 og 21.

[33] – Europa-Kommissionen, Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunion, *Study on the impact analysis of a review of tobacco taxation rules, Update with recent market and regulatory developments*: final report. Bind 2, juni 2025, særligt s. 44-49. Det skal fremhæves, at de skøn, der fremgår af denne undersøgelses bind 2, bekræfter en tendens, der allerede er observeret i andre undersøgelser, der er nævnt i samme bind på s. 22-26.

[34] – Jf. i denne retning dom af 24.2.2022, Agenzia delle dogane e dei monopoli og Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-452/20, EU:C:2022:111, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

[35] – Jf. i denne retning dom af 4.5.2016, Philip Morris Brands m.fl. (C-547/14, EU:C:2016:325, præmis 152).

[36] – Jf. i denne retning dom af 5.10.2006, Valeško (C-140/05, EU:C:2006:647, præmis 58), og af 29.6.2017, Kommissionen mod Portugal (C-126/15, EU:C:2017:504, præmis 67).

51. Navnlig når en privatperson regelmæssigt rejser til en købsmedlemsstat, der anvender lave punktafgiftssatser på tobaksvarer, og dér regelmæssigt køber tobaksvarer i mængder, der er lavere end de vejledende mængder for sådanne varer, ikke udelukkende til personlig brug, men f.eks. til brug for hans ægtefælle, der arbejder og bor sammen med ham i en medlemsstat med højere punktafgiftssatser, bevirker den vederlagsfrie videregivelse af disse varer til den pågældendes ægtefælle, at virkningerne af bestemmelsesmedlemsstatens skattepolitik neutraliseres. Denne praksis bevirker, at ægtefællen til den privatperson, der regelmæssigt anvender varerne fra den medlemsstat, hvor varen er anskaffet, ikke på grund af tobakspriserne i bestemmelsesmedlemsstaten tilskyndes til at nedsætte eller indstille forbruget af disse varer.

52. I lyset af formålet om beskyttelse af menneskers sundhed kan begrebet »eget brug« følgelig ikke fortolkes således, at det omfatter en privatpersons anskaffelse af tobaksvarer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til tredjemand, uanset hvilken mængde der videregives.

53. Det følger af ovenstående betragtninger, at begrebet »eget brug« skal fortolkes således, at de nævnte behov er begrænset til køb af tobaksvarer, der foretages med henblik på køberens strengt personlige brug, idet de nævnte varer ikke kan videregives til tredjemand, og dette uanset mængden af tobaksvarer, der videregives.

54. Som den forelæggende ret har anført, fortolkede Domstolen i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Hauptzollamt B (Kaviar fra størarter)[37], ganske vist begrebet »personlig effekt eller bohave« som omhandlet i artikel 2, litra j), i forordning nr. 338/97[38] således, at det omfatter varer, der er bestemt til at blive foræret til tredjemand som gave, forudsat at der ikke foreligger et kommercielt formål. Denne lovgivning forfølger imidlertid ikke det formål om bekæmpelse af skattesvig, skatteunddragelse og eventuelt misbrug, der forfølges med direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262, og ej heller formålet om beskyttelse af menneskers sundhed.

55. Når en privatperson i forbindelse med en kontrol foretaget af de nationale myndigheder angiver at have erhvervet tobaksvarer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til tredjemand i en anden medlemsstat, er privatpersonens anerkendelse af, at de nævnte anskaffelser, uanset deres mængde, ikke er bestemt til strengt personlig brug, således tilstrækkelig til, at de nævnte myndigheder kan afvise at anvende artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262.

56. På lovgivningens nuværende udviklingstrin finder fortolkningen af begrebet »eget brug« som omhandlet i artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 ligeledes anvendelse på alkoholholdige drikkevarer som omhandlet i de nævnte direktivers artikel 1, stk. 1, litra b). Det er korrekt, således som den svenske regering har anført i sit indlæg, at denne fortolkning af begrebet »eget brug« bevirker, at en privatperson udelukkes fra at forære flasker med alkohol, der er erhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor de skal videregives, væk som gave, hvis den pågældende ikke gør brug af *fjernsalgsordningen* eller *ordningen for levering til erhvervsmæssige formål* i direktiv 2020/262. I denne henseende er det imidlertid tilstrækkeligt at konstatere, at selv om artikel 32, stk. 1, i direktiv 2020/262 indeholder en lakune på dette punkt, påhviler det i givet fald EU-lovgiver at afhjælpe denne mangel ved at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at ændre denne bestemmelse for udtrykkeligt at indføre muligheden for at anvende ordningen for *anskaffelser foretaget af privatpersoner*, når flasker med vin gives som

[37] – Dom af 12.5.2021, Hauptzollamt B (Kaviar fra størarter) (C-87/20, EU:C:2021:382, præmis 37).

[38] – Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9.12.1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (EFT 1997, L 61, s. 1).

gaver. En sådan mulighed forekommer tænkelig, henset til, at EU-lovgivningen om alkoholholdige drikkevarer, navnlig henset til indvirkningen på menneskers sundhed, er mindre streng end den, der finder anvendelse på tobaksvarer [39].

57. Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118 og direktiv 2020/262 ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter begrebet »egne behov« ikke omfatter en privatpersons anskaffelse af tobaksvarer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til tredjemand i en anden medlemsstat, uanset hvor stor en mængde af de nævnte varer der kan videregives.

### *Det andet spørgsmål*

58. Henset til mit forslag til besvarelse af det første spørgsmål er det efter min opfattelse ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

## Forslag til afgørelse

59. Henset til det ovenstående foreslår jeg Retten at besvare de præjudicielle spørgsmål, som Finanzgericht Berlin-Brandenburg (domstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i Berlin-Brandenburg, Tyskland) har forelagt, således:

»1) Artikel 32, stk. 1, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF og artikel 32, stk. 1, i Rådets direktiv (EU) 2020/262 af 19. december 2019 om den generelle ordning for punktafgifter

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter begrebet »eget brug« ikke omfatter en privatpersons anskaffelse af forarbejdede tobaksvarer i en medlemsstat med henblik på vederlagsfrit at videregive dem til tredjemand i en anden medlemsstat, uanset mængden af de nævnte varer, der videregives.

2) Det er ufornødent at besvare det andet præjudicielle spørgsmål.«

M. Brkan

Således fremlagt ved offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. februar 2026.

Underskrifter

[39] – Rådets direktiv 92/83/EØF af 19.10.1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT 1992, L 316, s. 21) og Rådets direktiv 92/84/EØF af 19.10.1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT 1992, L 316, s. 29) synes ikke udtrykkeligt at forfølge et formål om beskyttelse af menneskers sundhed. En illustration af den mindre strenge karakter af lovgivningen om alkoholholdige drikkevarer findes bl.a. i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10.3.2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT 2010, L 95, s. 1). Mens dette direktivs artikel 9, stk. 1, litra d), forbyder alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer, bestemmer litra e) i dette stk. 1, at en sådan kommunikation vedrørende alkoholholdige drikkevarer ikke må være rettet specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.